

Homilie

We willen allemaal vrede, toch?

SINT JANSPROCESSIE

Voorloper

Johannes de Doper
is het kind dat geboren werd
om voor de Heer uit te gaan
en Zijn wegen te bereiden.
Maar wat voor wegen zijn dat dan?
We hoorden het op het einde van het evangelie
dat zojuist is voorgelezen:
die weg is de weg van de vrede.
God heeft op ons neergezien
om onze voeten te geleiden
op de weg van de vrede.
Daarvan is Johannes de Voorloper.

Al meteen wordt de taak van Johannes
dus met vrede in verband gebracht,
zelfs nog voordat hij geboren is!

Vrede voor jullie!

En telkens opnieuw komt dat weer terug
in de bijbelse boodschap:
Als Jezus wordt geboren,
zingen de engelen van vrede op aarde;
als de leerlingen twee aan twee
worden uitgezonden,
moet hun eerste wens zijn
aan wie zij ontmoeten: Vrede voor jullie!
Ook de verrezen Heer Jezus
begroet Zijn leerlingen
met diezelfde woorden: "Vrede zij U".
En Paulus opent zijn brieven met die wens:
"Genade zij U en vrede!"
En zo is het doorgegaan tot op de dag van vandaag:
Een bisschop wenst de vrede aan de gelovigen
aan het begin van de Mis
en wij allen krijgen in iedere Mis
de vrede gewenst
door de priester en door de medegelovigen
vlak voordat we ter communie gaan.

Mensen van vrede

Dit maakt allemaal wel heel duidelijk
hoe belangrijk “Vrede” is
in het Nieuwe Testament en voor Jezus zelf
en voor ons allemaal.
Geef vrede, Heer, geef vrede!

Willen we dus in de voetsporen treden
van Johannes de Doper,
willen we Jezus Christus volgen,
christenen zijn,
dan moeten we mensen zijn
die vrede bewerken.

Maar hoe?
Hoe kunnen wij mensen van vrede zijn?

Trauma's

We weten allemaal wel min of meer
hoe traumatisch oorlogservaringen zijn;
Nu nog zijn er vele mensen die lijden
onder de traumatische ervaringen
van hun ouders of grootouders
in de tweede wereldoorlog.
Vrede, geweld, terreur en mishandeling
werken héél lang door;
dat maakt al wel duidelijk
hoe belangrijk vrede is.

Wie wil er geen vrede?

Als we iets zouden willen noemen
dat we allemaal graag willen,
wat we allemaal heel belangrijk vinden
en dat we met zijn allen toch
steeds maar niet voor elkaar krijgen,
wat maar niet bereikt kan worden,
hoe graag we het ook willen,
dan is dat wel vrede!

Dit jaar bestaat het Permanent Hof van Arbitrage 125 jaar;
dat is opgericht om conflicten
door overleg en niet door oorlog te beslechten.

Vrede is het verlangen van ons hart,
er is eigenlijk niemand

- behalve misschien een volstrekt gestoorde persoon -
die geen vrede wil,
maar nog zijn we met z'n allen maar niet in staat
om vrede tot stand te brengen.

Onvrede

Palestijnen en Israël, Rusland, Oekraïne,
Congo en Myanmar, Jemen en Soedan,
die opsomming is helaas niet compleet...

En ook op een ander niveau:
hoe veel verdeeldheid en onvrede is er
onder mensen!?

De wapens die worden uitgevonden,
worden steeds dodelijker en massaler;
mensen worden assertiever;
we komen ook in onze samenleving
steeds vaker tegenover elkaar te staan.

Waarom geen vrede?

Maar we willen allemaal vrede!

Arabische mensen en Moslims
groeten elkaar met woorden:
Vrede zij U! As-salam alaykom!
En Joodse mensen groeten evenzo:
"Shalom aleichem", Vrede zij U!
Dat is ook het lied dat ze iedere vrijdag zingen
wanneer ze uit de synagoge komen.

We willen allemaal vrede,
we wensen elkaar vrede...
Maar waarom lukt het dan maar niet
en waarom lijkt die vrede zo onbereikbaar?

Een oproep van Sint Jan

Wat kunnen we doen?
We voelen ons inderdaad machteloos staan
tegenover zoveel gebrek aan vrede
in de grote wereld en onder medemensen.

Toch zijn we hier samen
om Sint Jan te vieren,

die Wegbereider van de Heer,
op de weg van de vrede.

Deze viering is een oproep van Sint Jan
aan ons allen:
wees een wegbereider van de vrede!

Want ondanks alles: er is geen andere weg naar vrede
dan door mensen die bewogen door genade
zich bekeren tot vrede.

Wie is een vredestichter?

Vredestichters zijn we
als we onze emoties los kunnen laten,
als we oprecht naar verzoening streven,
liefdevol voor een persoon kunnen bidden,
met wie we het moeilijk hebben,
als we niet geleid worden door haat of vergeldingsdrang
en als we onze eigen wil en mening
ook iets kunnen relativieren.

Dit geldt voor mensen in hun relaties onder elkaar,
dit geldt voor ieder groot conflict, voor oorlog.
Ergens moet je ook altijd de minste kunnen zijn.

De ene oorlog legt de kiem voor een nieuwe oorlog,
wie verslagen is zint op wraak.
Is er een trauma veroorzaakt,
zal dit gemakkelijk nieuwe trauma's oproepen.
We moeten die vicieuze cirkels doorbreken!

De oproepen van Paus Franciscus

Onze paus Franciscus blijft daarom oproepen
tot vredesonderhandelingen en mediation,
want met de oorlog is alles verloren,
met vrede is alles gewonnen.
Vrede is niet alleen dat er geen oorlog is,
maar dat een mens in harmonie is met zichzelf,
met de natuur, met zijn medemensen.
Harmonie en vrede zijn er wanneer er gerechtigheid is.
Wie in harmonie leeft met zichzelf, met God,
met zijn naaste, heeft vrede
en dát is de vrede die Jezus Christus ons kwam brengen.
Verzoend met God, verzoend met je leven,
verzoend met je medemens, dát is vrede

Op zijn voorspraak!

Zo was Sint Jan, die wegbereider van de vrede.

Hij was een dienaar en profeet van de Allerhoogste,
een geweldenaar, maar zonder geweld.

Hij bleef ervoor gaan
om de weg van de Heer te bereiden.

Laten we bidden om vrede,
op voorspraak van Sint Jan!